

høj grad beroede på smuglerivirksomhed ind over de spanske naboer. Den spanske delegerede fandt derfor, at Gibraltar levede på Spaniens bekostning og var en kræftskade for den spanske økonomi. — Han gav dog udtryk for den opfattelse, at det ville være muligt at finde en formel, som både tilgodeså Storbritanniens militære behov og de spanske krav om genoprettelse af Spaniens suverænitet over området.

Den *britiske delegerede* erklærede i sit svarindlæg, at spørgsmålet om, hvem suveræniteten over Gibraltar tilkom, ikke henhørte under koloniudvalgets mandat, et synspunkt som gav anledning til nogen debat. Fra latinamerikansk og afro-asiatisk side blev det bestridt, at suverænitetsspørgsmålet faldt uden for udvalgets kompetence. Således udtalte *Uruguays delegerede*, at udvalgets opgave var at finde de mest egnede midler til en hurtig og fuldstændig anvendelse af principperne i erklæringen om tilståelse af uafhængighed til koloniområder. Denne erklæring rummede imidlertid ingen undtagelser eller begrænsninger. *Cambodias delegerede* mente, at selv om det måske ikke var udvalgets opgave at løse suverænitetsspørgsmålet, kunne dette problem ikke betragtes som udvalget fremmed. Hvis man gik ud fra, at Gibraltar var et ikke-selvstyrende område, måtte man først fastslå, hvem suveræniteten tilkom, før man kunne bringe selvbestemmelsesretten i anvendelse.

Vedrørende sagens realitet blev der fra afro-asiatisk side udtrykt sympati for Spaniens synspunkter, ligesom man fandt, at Gibraltar var et typisk koloniområde. De afro-asiatiske indlæg mundede imidlertid ud i forslag om, at spørgsmålet blev gjort til genstand for drøftelser mellem Storbritannien og Spanien. Således udtalte *Iraks delegerede*, at Storbritannien havde besat Gibraltar med våbenmagt i 1704 og gjort det til et led i et verdensomspændende net af støttepunkter til beskyttelse af sine handelsveje, sit imperium og sine andre politiske interesser. Den irakiske delegerede gav udtryk for sin anerkendelse af de spanske synspunkter og fandt, at Storbritannien på denne baggrund burde indlede forhandlinger med Spanien om områdets fremtid. Iraks delegation ville støtte

ethvert hertil sigtende forslag. Den *tunesiske delegerede* sagde, at den administrerende magts vægring ved at anerkende, at Gibraltar var en integrerende del af Spanien, var en kilde til vedvarende spænding og friktion i området på lignende måde som det spanske herredømme over Melilla, Ceuta og Ifni på den marokkanske kyst. Ligesom den spanske regering var gået ind på at forhandle med den marokkanske regering om dette spørgsmål, burde den britiske regering indlede forhandlinger med Spanien. Den tunesiske delegation ville støtte ethvert forslag, som opfordrede de to lande til ufortøvet at indlede forhandlinger med henblik på en løsning i overensstemmelse med kolonideklarationens principper og under hensyntagen til den nuværende befolknings interesser.

Den *venezuelanske delegerede* udtalte, at det var ufatteligt, at et symbol på kolonialismen fortsatte med at eksistere i Europa samtidig med, at kolonialismen var ved at forsvinde i den øvrige verden. Venezuelas delegation fandt også, at udvalget burde anmode de to implicerede regeringer om at indlede forhandlinger for at søge at finde en retfærdig løsning i overensstemmelse med FN-pagten principper.

Et karakteristisk træk ved debatten var, at det traditionelle sovjetiske angreb på den administrerende magts politik udeblev.

Fra *dansk* side deltog man i debatten med et indlæg, hvori der blev givet udtryk for nogen tvivl med hensyn til udvalgets kompetence til at behandle spørgsmålet; man kunne vanskeligt sige, at Gibraltar udgjorde et typisk koloniproblem. Den danske delegerede tilføjede, at Gibaltars befolknings ret til selvbestemmelse måtte understreges, uanset hvilken beslutning udvalget måtte tage i sagen.

Efter anbefaling fra underudvalget vedrørende petitionærer besluttede udvalget at høre to *petitionærer*, Gibaltars borgmester Joshua Hassan, og M. P. Isola, som er uafhængigt medlem af Gibaltars byråd.

Begge petitionærer gav udtryk for modstand mod tanken om Gibaltars indlemelse i Spanien; de ønskede forbindelsen med Storbritannien opretholdt gennem en associeringsordning. Således udtalte Joshua Hassan, at Gibaltars befolkning ikke var